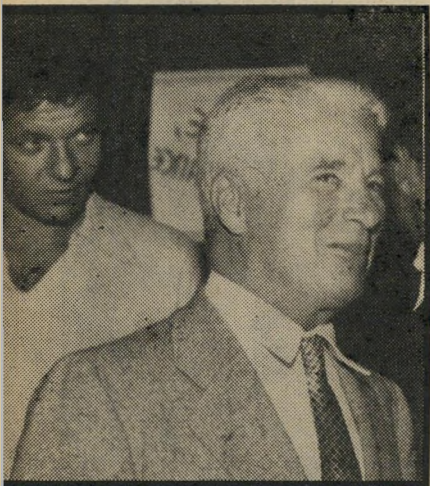




דן בן-אמוץ (במרכז) עם אשתו הראשונה אנה וידידו שאול ביכר, אני מודה לה שעזבה אותי!



דן בן-אמוץ עם צ'ארלי צ'אפלין, הכנתי לו קפה!

בעם על כך שפגעת בכבוד שירי "ציוניוני הדרך" כשקראת לספרך בשם "ציוניוני הדרך". פנו אלי מאקום ואמרו לי שאשמך שמע שאני עומד להוציא ספר ויש לו זכויות מוסריות על השיר ציוניוני הדרך. אני עושה פאראפראזה על השם. זה שם אחר. אני אפשר להוציא זכויות יוצרים על כל השפה העברית.

● הוא נפטר לפני שבועיים. אני מקווה מאוד שאין לזה כל קשר לספר שלי. הוא היה איש סימפאטי ונחמד.

● מניין בא כך הרעיון לשם? היתה לי רשימה של שלושים שמות, החל מ"זיונים זה כן הכל" או "מי אמר שזיונים זה לא הכל?" אחר כך חשבת על אפשרויות של "מזיון תצא תורה". התחלתי לחשוב על שמות הקשורים פוני טית לזיון, כמו ציון, והגעתי לזיוניוני הדרך.

● מה שבטוח הוא שגמרת את השיר. את אחד לא ישיר יותר את הני ציוניוני הדרך.

יתכן שהשיר יעורר אסוסיאציה לספר ומבחינתי זה בסדר גמור. את הביטוי "זיונים זה לא הכל", הגשמע היום על ימין ועל שמאל, הטבעתי אני. לפני כן לא היה מישפט כזה בשפה העברית.

● המוות מפחיד אותך? יוסל ברגנר אמר: "אני לא מחזיק מהמות". הדרך היחידה היא לצחוק מן המוות.

● זה עניין של גיל. כן, אני איש יותר מבוגר ממה ש' הייתי פעם.

● בן כמה אתה? אם את דווקא מתעקשת לדעת — אני עוד לא בן שלושים.

● באמת... את יודעת שהייתי בפלמ"ח ואת יכולה לנחש. גיל זה מצב נפשי. את מרגישה בת כמה את? יש ימים שאת מרגישה בת

ממש את יכולתי, ואדם אינו יכול להיות מאושר מבלי לזהות את הפוטנציאל שבו ולממשו. יש לי מסרות חברתיות ופוליטיות — למען עצמי ולמען העולם. אני רוצה לחיות במדינה שבה הכפייה תהיה מינימלית. רוצה מידה גדולה ככל האפשר של חרות. רוב האנשים אינם משתמשים בכלייהחשיבה שלהם והכתיבה היא נסיון לעורר אנשים לחשוב. אולי הם יגיעו למסקנה שאפשר לחיות אחרת. זו הסיבה שנתתי שמות כאלה לספרי. אני רוצה שהם יגיעו גם לבחור העומד בטרמפיאדה



דן בן-אמוץ עם מארקו ברנארדו, "אדם אמיתי בהוליווד!"

וקורא את "הייתי כלבתו של קולונל שולץ".

● אנשים שקראו את ספרך מספרים שהם מדגנים על קטעי הפילוסופיה ומתרכזים בקטעי ה' זיונים'.

זו זכותם. כל אדם הוא השופט העליון של עצמו. כשהייתי בן שש-עשרה דילגתי על קטעים שלמים של תיאורי נוף ובגיל מבוגר חזרתי אליהם.

● ב"ציוניוני הדרך" יש יותר פילוסופיה ופחות זיונים.

זה עניין של גיל. לאט לאט אני מתקדם לקראת הספר השלישי, שבו יעלמו הזיונינים, חשבת ששכשגגיע לספר השביעי, אקרא לספר האחרון "זיונים? רגע, מה זה זיונים?"

● האם הספרים שלך הם מעין תראפיה לעצמך? מה פתאום, איזו תראפיה. אם יש לי בעיות יש לי דרכים לפתור אותן.

● מדוע אתה מסתיר את גידך? איזו חשיבות יש לגיל? אני לא חייב להגיד בן כמה אני. אני חייב להגיד אמת רק לעצמי ולבית-המשפט.

● מספרים שאשמך, לפני מותך,

האחרונה של חיי, בדיוק כמו שאת הסמכות האחרונה של חייך.

● עם אבא כמוך זה לא כל כך פשוט.

אני לא חושב שאני אבא קשה, אם כי אני לא אבא קלאסי.

● מה הם יחסך עם שקושת ילדיך החיים בארצות-הברית?

יש בינינו יחסי היכרות. אנחנו מתכתרים. לאחרונה המיכתבים נעשו מעניינים יותר. היחסים בינינו הם יחסים של אנשים מבוגרים. אף פעם לא היה לי רגש של אבהות. כשלא עמדתי עדיין על דעתי עשיתי ילדים ושיחקתי כמו כולם את מישחק האבהות. לא היתה לי אף פעם הרגשה של רכושנות כלפיהם. לא חשתי גאווה על בשר מבשרי ועצם מעצמי. אני מאוד גאה בנעמי, בתי הקטנה, לא מפני שהיא בתי אלא משום שהיא חכמה ורגישה



אני מקווה שאשמך לא נפטר בגלל הספר שלי



ובעלת כושר אבחנה יוצא מהכלל. קוראת המון. אני לא חושב שאני אחראי לזה. העברתי אליה איזשהם גנים וזה הכל. אני אוהב אותה מאוד ואני גאה בה כמו שאני גאה בכל ילד אחר של חברים, שיש לו תכונות ואופי כמו שיש לה.

● מה, אם כך, עושה אותך דאבא שלה?

לא יודע. הבאתי לעולם יצור חסר ישע ואני אחראי למעשי עד שהילד יעמוד על רגליו. זה הכל.

● זה נשמע לי לא אנושי.

בעיני כל מה שאמרתי אנושי מאוד. אשה קשורה לילד שלה באופן טבעי מאוד. יתכן שהאב היה צריך למות אחרי שהוא עושה ילד, בדיוק כמו בטבע. בסך הכל מה הגבר עושה? הוא תורם את הגנים שלו וזה הכל. עיקר העבודה מוטלת על האשה.

● למה כתבת את "זיונים זה לא הכל" ואת "זיוניוני הדרך"? האם יש לך איזושהי הנאה מזה שכל עם ישראלי מכנה אתך כחרי השינה הפרטי שלך?

אני כותב מתוך סיבות רבות ולמטרות רבות. קודם כל, באמצעות הכתיבה אני

אחר הצהריים. לא הייתי בקולנוע כבר חצי שנה.

● ומה עם השוטטות המפורי סמת שלך בכארים של תל-אביב? אני משוטט בכארים של תל-אביב? בכלל לא.

● כלומר, אינך חי חיים חברי תיים?

אם את מתכוונת למסיבות, אז אני לא הולך למסיבות ואף פעם לא היתה אצלי מסיבה בבית. אני רואה אנשים שמוצאים חן בעיני. לפעמים אני מבשל ארוחת-ערב לחמישה-שישה אנשים.

● אתה איש בודד?

אני רואה את הבדירות כמצבו הטבעי של האדם. הוא בא לעולם לבד ועוזב את העולם לבד. המצב האידיאלי בעיני הוא למצוא את מלוא הכיף ומלוא הסיפוק בעבודה. אני יכול לחיות לבד, אבל כשאני פוגש אנשים שאני אוהב זו חגיגה. אני לא תלוי בהם. יש אנשים הזקוקים לאישור מתמיד שאוהבים אותם, שהם חסרים לי משהו. לי זה לא נחוץ! חברים הם לא תנאי לקיומי. הם פרס לקיומי.

● אתה לא חושש לחשוף את עצמך באופן כל כך נועז בספרים שלך?

אין לי מה להסתיר. רק אנשים שקוברים שלדים במרתפים חושפים את עצמם לפי עמים. אני לא מקבל את האיטורים המקור בעלים בחברה, ולכן אני לא חושף את עצמי כי אם, מדבר על עצמי.

● לא מפריע לך שידריך יזמרו פריטים אינטימיים ביותר מהחיים ביחד עם כל עם ישראל?

לא מפריע לי. אני מאוד מקווה שנעמי תבין לרוח הדברים שכתבתי. ציפיות הי זולת אינן מכתבות את מעשי. אם לילדי יש ציפיות ממני, זה לא מכתב את מעשי.

● אני לא מודברת עק הזזות, אני מודברת עני ילדיך, בשר מי בשרך?

אני מוכרח לקחת את הצ'אנס שלי. זה לא יזיק לבת שלי להיאבק מגיל מוקדם על חייה ועל אהבתה לאמה ולאביה. תאלי לעצמך שבכיתה שלה כולם חרדים, ואני מספר שאני לא חרדי. האם זה יכול להזיק לה?

● אתה קורא דאם בתך בשמה האמיתי, בתך לומדת בבית-ספר ככפרייםכא; אינך חושב שלפי מוסכמות החברה הגילויים המרי עישים שלך עשויים להזיק לה?

אני מחרבן על החברה. אני הסמכות



דן בן-אמוץ עם אשתו השניה, בתיה אפולו, "הדבר היפה ביותר שקרה לי!"